



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 292/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Annou Lacovou, advokátkou, Pražská 4, Košice, proti uzneseniu Mestského súdu Košice sp. zn. K2-49Er/843/2010 zo 16. januára 2024 takto

### r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

#### Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým uznesením označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie mestského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 1 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutých rozhodnutí vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľka bola oprávnenou v exekučnom konaní o vymoženie 73 000 eur na základe exekučného titulu notárskej zápisnice a rozsudku Okresného súdu Košice II. Okresný súd vydal súdnej exekútorke poverenie na vykonanie exekúcie. V priebehu exekučného konania prebiehali viaceré súdne konanie týkajúce sa exekučného titulu, ktorých výsledkom bola skutočnosť, že exekučný titul bol zrušený, stratil vykonateľnosť, preto okresný súd uznesením

č. k. 49Er/843/2010-51 z 5. mája 2011 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Okresný súd v následne právoplatnom zastavení exekučného konania rozhodol o trovách exekúcie uznesením zo 14. marca 2013 tak, že povinnú zaviazal na náhradu trov exekúcie 111,98 eur. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala povinná odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 16CoE/248/20132013-119 z 30. septembra 2013 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že bude úlohou súdu po vrátení veci náležite zvážiť, či sťažovateľka zavinila zastavenie exekučného konania, či ne/mohla pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Následne bol okresný súd nečinný približne 12 rokov, kým opätovne rozhodol o trovách exekúcie napadnutým uznesením tak, že sťažovateľku zaviazal na náhradu trov exekúcie 82,10 eur. V odôvodnení napadnutého uznesenia konštatoval, že sťažovateľka predložila nespôsobilý exekučný titul, v dôsledku čoho bola exekúcia právoplatne zastavená. Ďalej tiež poukázal na závery obsiahnuté v uznesení Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoE/25/2011-78 z 23. decembra 2011, kde bolo konštatované, že povinnej neprislúcha pasívna vecná legitímácia v tomto konaní aj vzhľadom na to, že exekučný titul označuje za povinného inú osobu než povinnú (bod 20 napadnutého uznesenia).

## II.

### Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v sťažnosti argumentuje v prospech porušenia svojich práv napadnutým uznesením, pričom odôvodnenie a závery mestského súdu považuje za arbitrárne a nedostatočné. Tvrdí, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je nepravdivé, pretože ak by predložila nespôsobilý exekučný titul, exekučný súd by exekúciu nikdy nebol povolil. Spolu s návrhom na vykonanie exekúcie podala spôsobilý exekučný titul riadne opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti a vždy bola presvedčená o zákonnosti vedenia exekúcie. Nemohla ani pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Po zrušení exekučného titulu bol v danej veci vydaný nový rozsudok (ďalší exekučný titul), preto podala nový návrh na vykonanie exekúcie na tom istom skutkovom podklade a táto exekúcia bola vedená na mestskom súde pod sp. zn. 49Er/1388/2012. Vychádzajúc z uvedeného, nesúhlasí s právnym záverom, že zavinila zastavenie exekúcie, a preto je povinná na náhradu trov exekučného konania. Taktiež poukazuje na skutočnosť, že predmetné exekučné konania bolo právoplatne zastavené 21. februára 2012, kedy podľa vtedy platnej právnej úpravy mohol súd rozhodnúť o trovách exekúcie do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Tým, že mestský súd rozhodol o trovách exekúcie po vyše 12 rokoch od právoplatne zastaveného exekučného konania, sťažovateľka je toho názoru, že trovy exekútorky sú premlčané. Poukazuje pri tom analogicky na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý pojednáva o chýbajúcom výroku o náhrade trov štátu a času, dokedy (do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej) vo veci konajúci súd môže rozhodnúť o trovách štátu doplnčacím rozsudkom, neskôr v prípadoch, keď mal rozhodnúť o trovách konania v rozhodnutí, ktorým konanie končí, už tak urobiť nemôže. Ďalej tiež argumentuje obdobnou praxou v súvislosti so súdnym poplatkom, kde súdy majú povinnosť vyrubiť súdny poplatok alebo doplatok do troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom sa stal splatným s poukazom na konkrétne rozhodnutia vyšších súdnych autorít. Vychádzajúc z uvedeného, považuje napadnuté uznesenie za porušujúce jej označené práva. V neposlednom rade sťažovateľka namieta, že o náhrade trov

exekúcie nerozhodol vyšší súdny úradník, ale priamo sudca, čím jej mala byť odňatá možnosť podať proti uzneseniu sťažnosť a dosiahnuť zmenu údajne nezákonného rozhodnutia.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je posúdenie, či mestský súd dostatočne a ústavno-konformne odôvodnil svoje napadnuté uznesenie, teda či odôvodnenie napadnutého uznesenia dáva dostatočný podklad na jeho výrok.

5. Sťažnostná argumentácia sa koncentruje do záveru, že odôvodnenie je nedostatočné a arbitrárne, pretože je založené na nepravdivej konštatácii súdu, že sťažovateľka predložila súdu nespôsobilý exekučný titul.

6. Uvedenú konštatáciu však podľa názoru ústavného súdu nemožno vnímať doslovne. Sťažovateľka v čase začatia exekúcie disponovala právoplatným a vykonateľným exekučným titulom (notárska zápisnica proti povinnému a právoplatný rozsudok o odporovanom právnom úkone), avšak v priebehu exekúcie exekučný titul (rozsudok o odporovanom právnom úkone) stratil právoplatnosť a vykonateľnosť. Od toho okamihu bolo možné konštatovať, že exekučný titul, ktorý bol podkladom vedenia exekúcie proti povinnej, nie je spôsobilým exekučným titulom. Ústavný súd, vychádzajúc z dôvodu zastavenia exekúcie (straty vykonateľnosti exekučného titulu), konštatuje, že síce sťažovateľka skutočne nemohla dopredu vedieť, ako rozhodne súd v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku, ale v okolnostiach posudzovanej veci nesie procesnú zodpovednosť za to, že exekučný titul stratil vykonateľnosť. Navyše, exekučný titul znel na inú osobu dlžníka, ktorý uskutočnil odporovateľný úkon, z ktorého benefitovala práve povinná v exekučnom konaní a len v súvislosti s právoplatným rozsudkom o neúčinnosti právneho úkonu mohla sťažovateľka viesť exekúciu proti povinnej. Pokiaľ ide o argument, že následne získala opäť exekučný titul, teda bolo opätovne rozhodnuté o tom, že právny úkon je voči sťažovateľke neúčinný, a na základe nového rozsudku bola vedená exekúcia proti identickej povinnej v konaní vedenom pod sp. zn. 49Er/1388/2012, uvedené podľa názoru ústavného súdu nemá vplyv na skutočnosť, že prv vedené exekučné konanie muselo byť zastavené z dôvodu straty vykonateľnosti exekučného titulu. Je potrebné si uvedomiť, že podkladom nového exekučného konania už nebol ten istý právoplatný rozsudok, ale iný právoplatný rozsudok ako exekučný titul. V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že aj toto exekučné konanie bolo právoplatne zastavené, avšak z iného dôvodu (vyhlásenia konkurzu na majetok povinného).

7. Z aplikovanej právnej úpravy § 203 Exekučného poriadku vyplýva, že v prípadoch, ak dôjde k zastaveniu exekúcie v dôsledku vopred nejstej skutočnosti, ktorá nastala v priebehu exekúcie, úhradu trov exekúcie znáša oprávnený. Je to mu tak z dôvodu, že súdny exekútor má nárok na odmenu za úkony, ktoré vykonal a nemôže byť trestaný za to, že vyvstala okolnosť, s ktorou oprávnený nerátal a nezapríčinil ju. Ak trovy exekúcie nie je možné požadovať od povinného, musí tieto trovy hradiť navrhovateľ exekúcie, teda oprávnený. Vychádzajúc z uvedeného, stratu právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, je možné považovať pre účely rozhodovania o trovách exekúcie za zavinenie oprávneného, obdobne ako situáciu, keď je potrebné zastaviť exekúciu z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie (ods. 2), prípadne

z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz (ods. 3). Ani v týchto prípadoch takúto procesnú situáciu „nezavinil“ oprávnený, no napriek tomu je povinný uhradiť trovy exekúcie. Dá sa konštatovať, že je to riziko, s ktorým musí oprávnený vopred rátať.

8. Pokiaľ ide o námietku premlčania nároku súdneho exekútora a s ňou súvisiacu argumentáciu sťažovateľky, ústavný súd ju považuje za nedôvodnú. Argument tvrdenej analógie s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo15/2013 neobstojí jednak z dôvodu zmeny procesného kódexu a taktiež z dôvodu, že sa výslovne vzťahuje na špeciálny subjekt štát a jeho nárok. Navyše, právne závery v ňom vyslovené sa týkali nachádzacieho konania, a nie vykonávacieho konania. Pokiaľ sťažovateľka argumentovala analogicky súdnym poplatkom, dokedy je možné uložiť jeho zaplatenie, je potrebné konštatovať, že ide o lehotu výslovne upravenú zákonom, čo nie je situácia sťažovateľky. Situácia sťažovateľky je porovnateľná so situáciou, keď súd nerozhodne o celom návrhu v konečnom rozhodnutí a z vlastnej iniciatívy prípadne na základe námietky strany konania rozhodne o časti návrhu neskôr, pričom ani v tomto prípade nie je možné argumentovať premlčaním nároku, keďže bol riadne uplatnený v konaní, ale súd o ňom nerozhodol. Namietaná lehota 30-tich, resp. 60-tich dní má poriadkovú povahu, teda nemá za následok nemožnosť rozhodnúť o trovách po uplynutí tejto lehoty.

9. Sťažovateľka tiež namietala, že o trovách exekúcie nerozhodol vyšší súdny úradník, ale priamo sudca, čím jej bola odňatá možnosť vzniesť svoje námietky a dosiahnuť zmenu nezákonného rozhodnutia.

10. Podľa obsahu tejto námietky ide o námietku nesprávne obsadeného súdu, ktorá korešponduje s právom nebyť odňatý zákonnému sudcovi upraveným v čl. 48 ods. 1 ústavy. Vzhľadom na skutočnosť, že uvedená námietka sa nepretavila do obsahu petitu sťažnosti, bolo ju potrebné považovať len za súčasť právnej argumentácie. Ďalším dôvodom, prečo táto námietka materiálne neobstojí, je samotný záver o neopodstatnenosti námietok v tomto konaní. Je nesporným faktom, že exekučné konanie muselo byť zastavené, pretože zanikol exekučný titul, ktorý bol podkladom v namietanom konaní. Ako už bolo vysvetlené v bode 7 tohto uznesenia, procesnú zodpovednosť za existenciu dôvodu na zastavenie exekúcie nesie v danom prípade sťažovateľka, preto možno konštatovať, že ani v prípade podania opravného prostriedku by nemohlo dôjsť k zmene napadnutého uznesenia.

11. Keďže ústavný súd v napadnutom uznesení mestského súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

12. Ústavný súd tak dospel k záveru, že neexistuje relevantný súvis medzi namietanými právami sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces na jednej strane a napadnutým uznesením mestského súdu na strane druhej. Na základe uvedeného sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu namietaných práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

13. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 28. mája 2024**

**Peter Molnár**  
**predseda senátu**